

3 Hvem lærer du opp nå,
og i morgen?

14 Min vei til Frikirken

16 Guds utstrakte hender inn
i ungdommers liv

Snakk om det

Budbæreren har i ulike saker vinklinger som anbefaler oss å prate sammen om både det vanskelige og det gode i livet. Klimasaken (side 2-3), Alexis Lundh anbefaler foreldre å snakke med barna og ungdommene sine om temaer som sex og kroppspress. FriBU har laget et samtalepill som skal hjelpe familier i gang med å snakke om tro og liv (side 12-13). Tankene som Eirik Fjellestad (side 5) og Eirik Austeng (side 14) deler er også et godt utgangspunkt til samtale for lesere over og under 40!

Stiller seg bak opprop

Øverste leder i Frikirken, synodeformann Jarle Skullerud, stiller seg bak oppropet #HentBarnaVåreHjem sammen med kirkeledere i Norges Kristne Råd.

Norske barn sitter innesperret i leire i Syria under umenneskelige forhold. For hver dag som

går øker faren for deres sikkerhet, liv og helse. - Et samfunns moralske standard måles i hvordan vi behandler de svakeste iblant oss. I vår kristne tradisjon holdes barnet fram som det mest sårbare og verdifulle vi har.

Jesus sa: «Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg.» Nå lider barn av IS-krigere. Flere norske barn og deres mødre sitter i flyktningleiren al-Hol nord i

Syria. Leiren har sprengt kapasitet, og flere barn har dødd av underernæring og sykdom. Barna, som lever i uverdige og umenneskelige forhold, er helt uten ansvar for den situasjonen de er i. De har krav på omsorg og beskyttelse.

Flere norske organisasjoner har sagt at de har mulighet til å ta seg av disse barna når de kommer hjem.

Det er stor oppslutning i befolkningen for å

To pastorer på Sørlandet mener vi må våkne. Vi som kirke må lytte til neste generasjons klimabrøl. Å tro på en treenig Gud innebærer å ta vare på skaperverket, mener Stein-Vegard Antonsen og Harald Eikeland.

Tekst og foto
ANNE KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

De vil lytte til ungenes klimaengasjement og støtter saken så sterkt at Harald Eikeland, pastor i Kristiansand, ble lokal ansvarlig under arrangementet Klimabrølet 30.august, som samlet tusenvis av voksne, barn og ungdom over hele landet.

Kollega i Vågsbygd Frikirke, Stein-Vegard Antonsen, fikk seg en vekker under forrige synodemøte der man snakket mye om neste generasjon og unge under 40 år.

- Jeg innså i slutten av møtet at vi snakket om de under 40 år uten å snakke om ansvarlig forvaltning av skaperverket. Dette henger sammen med tanken om hva vi ønsker å gi neste generasjon. Vi skal gi Jesus videre, og vi ønsker å gi skaperverket videre, sier Antonsen. Han mener at hvis man tar en Naturlig menighetsvekst-test på Frikirken som kirkesamfunn vil vi se at vi har vektlagt Jesus og den Hellige Ånd, men det i treenighetslæren som omhandler Gud Faderen som skaper og dette å ta vare på det han har skapt, har vi ofte talt mindre om.

- Jeg så dette for sent i synodemøtet til å fremme en sak som gjorde at vi fikk dette punktet inn i målplanen, men jeg fikk mye støtte av folk og nå jobber vi videre med dette.

- Å ta vare på skaperverket, handler også om å gi videre en klode og klima i balanse. Dette er ikke kun en

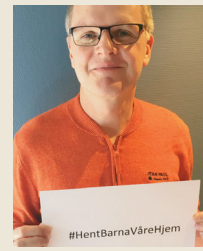
VELSTAND «Har du råd til det, har du lov til det», har blitt styrende, mener disse to pastorene om vårt forbruk og våre flyreiser. Nå må de unges klimaengasjement få konsekvenser også for oss voksne, mener Stein-Vegard Antonsen og Harald Eikeland, og håper Frikirken vil være med.

hente barna hjem. Norges Kristne Råd har forståelse for kompleksiteten i saken, at det er krevende å få brakt barna hjem og også å forholde seg til deres foreldre.

Men skal vi opprettholde vår moralske integritet som et samfunn som bygger på kristne og humanistiske verdier, må vi handle nå og aktivt bidra til at barna og foreldrene kommer seg hjem til Norge.

Norge må også hjelpe de andre lidende barn av IS-krigere gjennom å bidra med økt humanitær støtte i deres hjemland.

Vi forventer at norske myndigheter gjør alt som er mulig for å hente barna til norske statsborgere hjem så raskt som mulig, heter det i uttalelsen fra Norges Kristne Råd.

sak for politikere eller idealistiske ungdom. Vi som kirke bryr oss om hele livet, også dette, sier Stein Vegard Antonsen, og får støtte av diakoni-pastor Harald Eikeland.

- Ja, utgangspunktet var jo litt at etter to år som ansatt i Frikirken, så jeg lite engasjement rundt dette. Mye strategier for hvordan vi skal skape vekst, tro og heie på neste generasjoner. For meg går mitt engasjement for skaperverket hånd i hånd med troa mi.

Vi er forvaltere av skaperverket. Det er et av mine oppdrag. Det skaperverket vi har fått, skal være der. Vi som kristne må ikke oppfordre til grådighet. Det å ta seg av dyr og skaperverket, er en del av diakonien. En menighet kan bli litt selvopptatt. Det har blitt ganske klart for meg. Når vi synder mot Guds gode plan, har det konsekvenser. Det ser vi tydelig på skaperverket. Hvis ikke vi som er Guds barn på jord tar kampen for å beskytte skaperverket, hvem skal ellers ta den? Det er en del av vårt oppdrag. Det blir trist når vi ikke tar ansvaret, mener Harald Eikeland.

KRISTNES OPPDRAG

Stein- Vegard Antonsen mener det handler om å være forblinda. - Vi jager etter mammon i stedet for Gud, og jo mer selvdestruktivt blir det. Vi rike i Norge sitter her og «har råd» til klimaendringene. Fattige bønder i Nigeria har ikke råd til dette. Klimarettferdighet har blitt et begrep. Flyktningkrisen henger også sammen med klimakrisen, mener han.

-Vi mangler kunnskap i kirkene om dette, det blir fort politisk. Man blir stempla som politisk hvis man tar dette fra talerstolen. Vi må også våge å ta inn over oss forskningen på området, mener Harald Eikeland.

- Jeg snakket om dette i preken: de unge synes det var veldig flott at jeg tok det inn i kirken. Mens noen eldre synes ikke det var ok å ta inn fra talerstolen. Det er en del av det diakonale oppdraget for meg, sier Eikeland, og er ikke i tvil om hvilken generasjon han vil lytte til. Han er ikke i tvil om at vi må lytte til de

unge nå.

- Jeg er ikke en tradisjonell diakon. Min oppgave er å inspirere til diakoni. Vi er Jesu Kristi etterfølgere. Jeg ønsker at vi ser med det større blikket, ser oss om i samfunnet.

Stein-Vegard tilføyer: - Det er ikke lenger så mye nøysomhet blant oss. Vi har en livsstil som ikke er bærekraftig. Vi ser ofte at livsstil er frikoblet troen. Forbruk, statusmarkører. Reiser. Steder eksisterer ikke hvis ikke vi har vært der. Selvdestruktivt havesyke. Dette står i kontrast til troen, mener Stein-Vegard, og forsvarer at de nå tar hardt i. Tida går og vi må si det som det er, mener de to pastorene.

BÆREKRAFTIG FOR FATTIG OG RIK

Stein -Vegard Antonsen er Frikirkens representant i kirkenes fellesinitiativ for rettferdighetsspørsmål, Global info.

- Klimarettferdighet kommer naturlig inn der. Vi har stort potensiale til å bry oss. Fokus der har vært mot menneskehandel. Mennesker på flukt blir slaver, og mennesker flykter på grunn av ørkenspredning /klimaendringer. Og man blir sårbar på flukt. Ting henger sammen. 40 millioner mennesker på flukt blir utnyttet i menneskehandel, sier Antonsen.

- La neste generasjon vinne, sier FriBU. Der bør klimasaken inn. Se på klimastreikende ungdom. Vi må gjøre noe med CO2-utslippene. Involver deg i hva slags konsekvenser skal det ha for oss at vi bekjenner «Din er jorden ...» hva betyr det?

Vi må tenke nytt om flyreiser, forbruk av klær og mat, for å få ned CO2- utslippene, mener Harald Eikeland.

VEKKELSE I FRIKIRKEN

Vi må tenke integrert om våre liv, sier Stein- Vegard Antonsen. - Å Følge Jesus, det fører oss inn i et bærekraftig liv. Vi må våge å tenke på hva er forsakelsen for min del! Sette oss ned hjemme og snakke med hele familien om; hva kan vi droppe.

KRISTIANSAND I august engasjerte Harald Eikeland seg som pastor ved å arrangere Klimabrølet i Kristiansand, og samlet nesten 1000 mennesker. Kristiansand Frikirke vil arrangere et Klimavekkelsesmøte i løpet av høsten med et bredt panel. (Foto: Privat).

Det er ingen menneskerett å dra til Syden. Hva betyr det hvis jeg ikke sorterer søppel, spør Antonsen.

Harald Eikeland mener vi gjerne kan bruke begrepet «flyskam».

- Poenget er at vi må kjenne på at det har konsekvenser. I august engasjerte jeg meg som pastor ved å arrangere Klimabrølet i Kristiansand, og samlet nesten 1000 mennesker i Wergelandsparken. Folk i menigheten var også med på en Klimapilgrimstur i august. Kristiansand Frikirke vil arrangere et Klimavekkelsesmøte i løpet av høsten med et bredt panel, sier han, som svar på hva det gjør for å påvirke andre rundt seg.

- Vi må ta bevisste klimavalg som gjør noe med våre handlinger. Vi er kuert til stress som er knyttet til forbruk og reise. Tid er en knapphetsfaktor i samfunnet. Jeg drømmer om at vi finner tilbake til livet som innebærer at vi er i kontakt med oss selv og Herren vår skaper, sier Stein-Vegard.

Hvis ikke vi som er Guds barn på jord tar kampen for å beskytte skaperverket, hvem skal ellers ta den?

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no**LARS ØYSTEIN FOLKEDAL**

Din del av historien

Tenk deg at du fyller 80 år og du får taler i selskapet. Hva ønsker du at de skal si om deg? Hva ønsker du å bli husket for? Hvem har du betydd noe for og hvem har du påvirket med din livsførsel?

Dette er ransakende spørsmål i høstmørket. Vi skal så, og vi vet ikke alltid resultatene av det vi har sagt og gjort. Det er kanskje greit slik. Men det kan likevel være godt å stoppe opp og justere kursen en gang iblant.

Det er tankevekkende å lese det klimabevisste pastorersier. Det gir meg tanker om hva jeg ønsker eller må velge bort.

Det er tankevekkende å lese det misjonslederens skriver om å forvente forfølgelse når vi følger Jesus. Det er tankevekkende å lese tilsynsmannens tanker om å «reprodusere» vår tro, lære opp og gi videre ...

Dette gir meg tanker om hva jeg ønsker at mine barn skal huske meg for. En har sagt at våre liv er det evangeliet ikke-kristne leser.

Jeg håper at det du leser i Budbæreren i denne utgaven og i hvert nummer, kan ha betydning for ditt liv og din kurs.

Viktig del av misjonshistorien

Vi har valgt å la en av seks utsendinger (misjonærer) innvie oss andre i hvordan det var å være i Taiwan 21. september for 20 år siden. «921-skjelvet» på Taiwan drepte over 2400 mennesker. De seks utsendingene og barna møttes nylig i Porsgrunn. Sammen dvelte de over viktig misjonshistorie, og vi er takknemlig for at de lar oss få del i et viktig kapittel i deres liv og i vårt kirkesamfunns liv.

ÅRGANG **BUDBÆREREN 1984**

Med forventning «Med forventning gikk jeg innover til byen søndag morgen for å komme til gudstjeneste». Det skriver en av våre lesere i et innlegg i dette nummeret. Slik skulle det kanskje være hypigere for oss alle. Det hadde så visst ikke skadet

om forventningene var større når vi bega oss til kirke. For vi vet fra oss selv og andre at det ofte kan være så som så med forventningene. Uopplagthet, mas og kav kan gjøre kirkegangen til et ork for noen. Sykdom og bekymringer kan få oss til å bli så opptatt av oss selv at vi ikke tenker på hva vi går til. Eller det kan være tanken på den trøtte predikanten og det trege koret som får oss til å sukke. Men nå er det slik i Guds rike at forventning i stor grad kan bestå, uavhengig av den ytre situasjonen. Vi må ikke plent være i godt humør og toppform for å leve i forventning. Forventning finnes der vi tross alt greier å holde fast at vi går for å høre hva den levende Gud har å si oss i sitt ord og gi oss i sine sakramenter. **Jon Magne Lund, Bb nr 7**

Så enkelt. Så stort.

Gud er større. Større enn vår innsikt, vår kunnskap, vår kjærlighet, våre ord - til og med våre planer. Større enn alt.

Som himmelen er høyt over jorden, slik er mine veier høyt over deres veier og mine tanker høyt over deres tanker.
Jes 55,9

Guds storhet er ikke til å fatte. Det var en som sa at «Å forklare Guds rike for et menneske, er som å forklare Internett for en maur!» Midt i dette gigantiske og ubegripelige, så har Herren sagt at vi skal få være hans barn. Naive og enkle i vår tro. Hodet og hjertet må være med i troen, men vi kan ikke gripe det hele i denne delen av det evige liv. Vi må akseptere at Gud er større, og at vi ikke kan fatte Guds rike.

Vi må både løfte blikket for å se mer av Guds rike, samtidig som vi må se etter det som Guds Ånd legger i vår vei - det enkle, rett foran føttene våre. Det er her vi skal gå, i de ferdiglagte gjerningene. De er noen ganger for selvsagte, for enkle og for lite «glitrende» til at vi aksepterer dem som gitt av Gud. Jeg tror Gud åpenbarer seg for oss gjennom disse, og at vi har mye godt til gode her.

Hvor vil jeg hen nå? Jo, jeg vil peke på én enkelt løsning på en av Frikirkens største utfordringer, en ferdiglagt gjerning som Gud har gjort klar for oss til å gå inn i: Alle de ubesatte pastorstillingene, de ledige stillingene i barne- og ungdomsarbeidet og det konstante

underskuddet på ledere i våre menigheter.

Stikkordet er «reproduksjon». Nei, jeg snakker ikke om statsministerens oppfordring til å føde flere barn - men gjerne det også! Jeg snakker om å reprodusere oss selv. Som enkeltpersoner. I tjenesten vi har. Som rolleinnhavere. Som kristne. Som menigheter. Som kirkesamfunn. Store og små tanker samtidig. Vi må reprodusere, og det begynner i det små, der vi spør oss selv: Hva har jeg fått? Hva har jeg lært? Hva kan jeg? Hvordan kan jeg gi dette videre? Hvem kan jeg gi dette til? Her hjelper Paulus oss:

Det du har hørt av meg i mange vitners nærvær, skal du gi videre til pålitelige mennesker som er i stand til å undervise andre.
2.Tim 2,2

Hvem er pålitelig, vil lytte og gi det videre til andre? Å forandre verden er et tungt prosjekt. Men å gi deg selv - det du har - til et annet menneske over tid, forandrer ikke bare det menneskets liv, men mange andre som det mennesket gir det videre til. Sammen vil dette forandre lokalsamfunnet, landet vårt og resten av verden. Det vet vi - fordi Gud er større.

Vi har ikke noe valg. Frikirken - og selve troen - vil dø ut med oss dersom du og jeg lar være å gi det videre, til én, over tid. Vi sår et frø som med godt stell kan bli et tre, som blir til en hel skog. Hvem lærer du opp nå, og i morgen? Så enkelt. Så stort.

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
Fast medarbeider fra kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Buddbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Amedia Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Buddbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Tilsluttet Fagpressen

Elsker du Jesus?

EIRIK FJELLESTAD

Da jeg var tenåring var det synd å drikke alkohol. Alkohol = festing = umoral = et liv borte fra Gud. En kristen drakk ikke alkohol. Ihvertfall ikke offentlig. Så jeg noen med en øl på byen, tenkte jeg automatisk at de var på vei i gal retning.

For noen år siden var vi på kirkebesøk i London med en gruppe fra Frikirken. Mot slutten av gudstjenesten ble det annonsert at kirkekaffen ville finne sted på puben over gata, og at kirka span-derte første øl til alle nye. Kulturkrasj. Det var en interessant affære å se pastorene fra Norge med ølglass i hånda, i villrede om hva neste steg skulle være.

Så hva er riktig? Drikke øl i offentligheten eller ikke? Da jeg gikk til Bibelen oppdaget jeg at Jesus hadde et veldig avslappet forhold til alkohol. Dette er et av mange eksempler som har utfordret det «kristne» verdensbildet jeg har vokst opp med. Jeg har måtte konfrontere og snu rundt på mange forestillinger i hodet mitt, og spør meg selv stadig om det er kulturen vår eller Bibelen

som er kilden til disse idéene. «Hvordan kan jeg leve slik Gud faktisk ønsker jeg skal leve, og ikke bare slik kristne rundt meg forventer at jeg skal leve?»

Hadde Jesus vurdert og sortert mennesker på samme måte som deg? I Filippene 1:9-10 ber Paulus om at «må deres kjærighet bli mer og mer rik på innsikt og dømmekraft...». Han snakker om at kjærigheten vår skal bli vis – ikke hodene våre. At vi skal kjenne Gud med hjertet først og fremst, så med hodet. Jesus sjokkerer med ordene sine i Matteus 7 om at ikke alle som sier «Herre, Herre», skal komme til himmelriket, selv om de har profetert og gjort mektige gjerninger i hans navn. For «jeg har aldri kjent dere. Bort fra meg, dere som gjør urett.» Jesus er ute etter mennesker som kjenner ham, og som «gjør min himmelske fars vilje». Mennesker som ikke gjør det mennesker forventer av dem, men som *kjenner Gud*.

Så hvordan ser det ut å kjenne Gud? Bibelens David var først en gjeter, så en krigshelt, en sanger, en dikter og etter hvert en konge. Men han var også en lovløs, en hærfører, utro, en morder, en polygamist og en dårlig far. Allikevel beskriver Bibelen han som «en mann etter Guds hjerte». I et system styrt av regler og ritualer viser David at ofringer alene aldri kan sone for synd, om det ikke også er fulgt av anger og ydmyk-

het. David var ingen perfekt mann. Men han var ærlig. Han var *ekte*. Med Gud og med mennesker. Med hjertet, sinn, kropp og forstand. Når Gud pekte på dritten i livet hans, omvendte han seg, ydmyket han seg, og kom tilbake til Gud. Han var en *mann etter Guds hjerte*.

Det var først da jeg var 19 år jeg virkelig skjønnte at jeg var god nok for Jesus som den jeg var.

At poenget var at Han elsket meg, selv om jeg kom til kort. Selv da jeg ikke følte at jeg strakk til. Jeg forstod at jeg alltid kan snu meg, omvende meg, og han er klar til å ta meg imot.

Denne åpenbaringen (jeg hadde hørt teorien med hodet hele livet, men den hadde aldri nådd hjertet) snudde rundt på hvordan jeg så på menneskene rundt meg. Den har gjort meg mindre døm-

GOD NOK -Det var først da jeg var 19 år jeg virkelig skjønnte at jeg var god nok for Jesus som den jeg var.

At poenget var at Han elsket meg, selv om jeg kom til kort, skriver Eirik Fjellestad.

(Illustrasjonsfoto: Unsplash)

mende. Jeg har opplevd nåde, som gir meg lyst til å vise nåde til andre. Jesus elsker meg når jeg kommer til kort. Så hvordan kan jeg gjøre det samme med de rundt meg?

Gud er ute etter hjertet ditt. Kjærigheten din. Gud vil, mer enn noe, at du skal leve tett med ham. At du skal kjenne ham - med hjertet først, så hodet.

«Hvordan kan jeg leve slik Gud faktisk ønsker jeg skal leve, og ikke bare slik kristne rundt meg forventer at jeg skal leve?»

Forvaltere

I stedet for å være forvaltere og Guds medarbeidere, har vi blitt forbrukere. Jeg tror på en Gud som skapte oss i sitt bilde. Den enkleste veien til Gud blir derfor gjennom mennesker. Jeg kan ikke elske Gud uten å elske mennesket. Og da Jesus ga oss nestekjærighetspåbud, mente han det. Gjennom måten vi lever livene våre i dag, ødelegger vi andres menneskeverd. Det er ganske brutalt. De mennesker vi er satt til å elske, sendes på flukt når vi ikke setter en stopper for klimaendringer.

Harald Eikeland i Frikirkeaktuelt

Livets mål

Gjennom Bibelen forteller Gud oss både hvor vi kommer fra og hva som er livets mål. Og jeg tror at dypt i mange ligger håpet om at Gud har rett, også hos mange som har latt livsreisen gå bort fra Gud. For noen ble det bare slik, for andre et bevisst valg. Men det går an å velge om og sette seg nye mål (...) «Men en ting gjør jeg: Jeg glemmer det som ligger bak og strekker meg etter det som er foran, og jager fram mot målet. (Fil. 3,13-14).

Arne Hersdal i menighetsblad for Brunlanes Frikirke

Håp

Jeg er opptatt av at Guds rike ikke bare er noe som kommer etter døden. Jeg tror at troen på et liv før døden er en del av vår tro. Jeg tror vi er kalt til å leve sammen, og nyte det fellesskapet med Gud og hverandre som vi skal ha i evigheten, allerede her og nå i menigheten. Jeg tror at Gud helbreder i dag, at han ikke har avsluttet sine nådegaver og sin mirakuløse aktivitet, men at vi kan oppleve undere her på jorden.

Gjermund Aglen på Namsos Frikirke sine nettsider

Ane Gunhild Anthonisen Sveen,
pastor i Stavern Frikirke.
Bidrag fra Pastormøtet i Stavern,
gjengitt med tillatelse

Jesus

som min frelser

Jesus som min frelser. Hva betyr det? Vi som har vanka i kristne kretser en stund er vant med å høre at han er det - men hva betyr det for oss? Vi som er pastorer og ledere har jo levd en stund i kategorien frelst - som det heter på fint... Vi har vært igjennom den biten. Vi veit at vi er tilgitt...frigitt, at saken er avslutta.

Så vi er jo over på level 2: helliggjørelsen! Og det er jo litt nedtur å havne tilbake til level 1?

For all del - noen ganger er vi jo der vi også. Smertelig klar over at vi har gjort det vi ikke skulle, eller latt være å gjøre det vi skulle. Noen ganger går ting ordentlig over ende for oss og vi ramler sammen.

Men ofte ser det ganske bra ut.

Man kan nesten savne (særlig de av oss som var mye på leir i gamle dager) den gode gamle knestående foran korset. Og så - følelsen av å få begynne på nytt, bekjenne, hive av seg lenkene, og gå med lette skritt ut til nattcafeen. (For det er alltid nattcafe etter det ettermøtet.)

Men nå... Vi rekker jo ikke synde så voldsomt, vi jobber jo hele tida! Vi veit jo om at vi ikke må havne i fari-seerfella, så - som de gode lutheranere vi er - prøver vi jo å føle oss litt dårlige, i alle fall innimellom. I alle fall under syndsbejennelsen. Huske å bekjenne det som kanskje ligger litt i blindsona vår, minne oss selv på det vi ikke får til.

Vi har jo Paulus som forbilde - og vi veit jo at kraften vår fullendes i svakhet. Og dessuten veit vi jo også at som pastorer og ledere kan vi bruke våre passelig sympatiske svakheter pedagogisk, til menighetens oppbyggelse.

Men de aller fleste av oss kan vel ikke, med hånda på hjertet, si som Paulus, at vi er den største synderen av alle...? Vi forfølger ikke folk aktivt uten god grunn. Vi lever ganske pent. Det står, egentlig, relativt godt til. Skal man være helt ærlig, så er det forvirrende for en pastor når Paulus - utvilsomt en tydelig og sterk leder - skriver til Korintermenigheten: Derfor vil jeg helst være stolt av mine svakheter...

Hvordan mente han at vi skulle balansere dette? Svakheten og styrken.

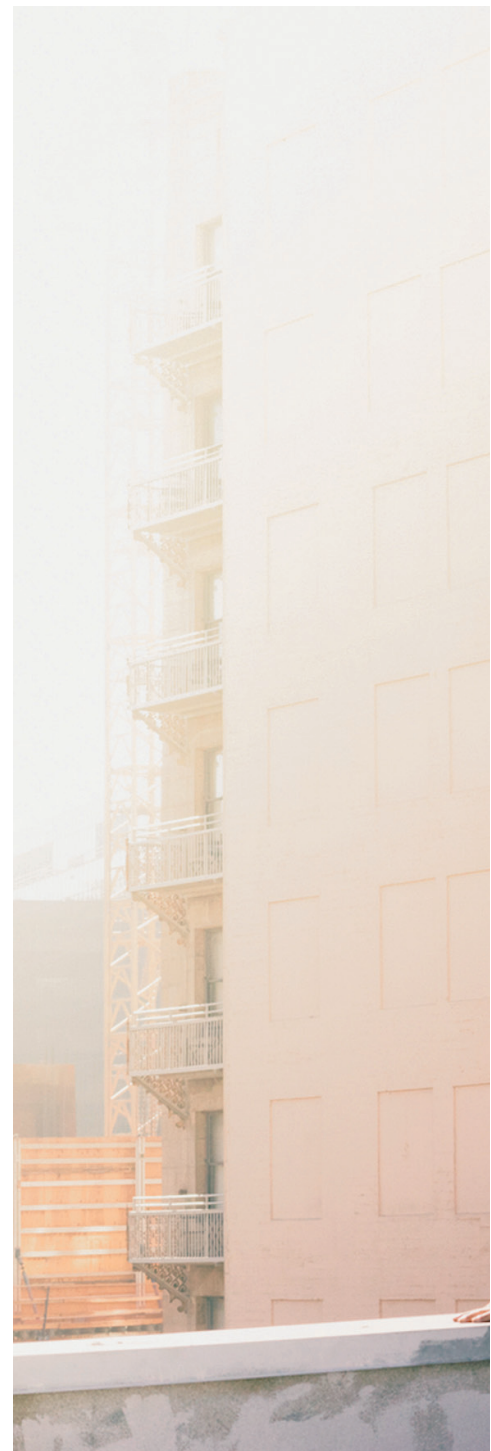
Det er som at vi både bør kjenne oss svake og elendige og samtidig ha stålkontroll på livet - på en ganske komplisert måte. Det er som en balansekunst.

En øvelse i å gå ned i bekjennelsens knestående og opp og sette litt sjøbein i menigheten... Opp og ned med varierende tempo..

Alt etter som om man opplever svakheter og brister i større og mindre grad...føler seg ydmyk eller ikke.

Alt etter som man opplever å lykkes eller mislykkes i menigheten, eller hjemme, eller i livet. Om man opplever syndene sine som uoverstigelige fjell, eller som småstein i skoen.

Hvordan lever man med et sånt

ideal - hvor ofte skal vi frelses fra oss selv?

Noen ganger er det som at jeg får et lite øyeblikks klarhet. (Det varer ikke for lenge - men det er som at jeg - i denne verden av løgn og forførelser, plutselig kan få inn en annen frekvens og perspektiv.) I et sånt øyeblikk hender det jeg oppdager dette:

Vi er mye mer ute å kjøre enn vi veit om.

Vi er mye mer grunnleggende ute og kjøre enn vi klarer å ta inn over oss.

Såpass voldsomt er dette, at når alt zoomer seg ut, og man får perspektivet, blir størrelsen og graden på svakheter og synder plutselig latterlig uvesentlig.

Akkurat som fjell og småstein blir irrelevante når man betrakter den runde jordkula vår fra månen...har det vi trenger å frelses fra, ikke noe

med gradsforskjeller å gjøre.

For vi sitter i det til halsen hele gjengen:

Min synd henger sammen med hele menneskehetens korrupthet og går så mye dypere enn det jeg ser og erkjenner.

Min selvhøvdelse og stolthet og egoisme har dimensjoner som jeg ikke har mulighet for å bekjenne om jeg forsøker. Den ligger bortenfor synsvidden min.

I et sånt øyeblikk oppdager jeg:

At å leve med Jesus som frelser - det handler om noe mye mer grunnleggende enn å samle opp småsteinsyndene sine og ta oppgjør med ujevne mellomrom.

Det handler ikke om bare å vite at man er et feilbarlig menneske som har pedagogiske svakheter.

Heller ikke handler det om å leve livet i febrilsk selvransakelse, i redsel for blindsonene.

Å leve med Jesus som frelser - hver dag - det må handle om å bekjenne seg selv som en del av denne menneskeheten. En del av de korrupte, selvsentrerte...elskede, «gudbilledlike» menneskene.

Ikke vekslende mellom bra og dårlig, syndig og rein. Ikke en balanseøvelse av forholdet mellom svakhet og styrke.

Men som en vektforskyvning - som å lene seg over, med hele seg, med både det stygge og det vakre.

Gi seg over - til den som både ser og veit - og elsker. Meg.

Ikke i en koordinasjonsøvelse mellom knestående og oppreist stilling.

Men i en overføring av tyngde. Fra sine egne to bein, til et tredje punkt. Et så stabilt punkt at du kan lene deg med hele deg uten at den røkkes.

Du står på egne bein, og det kan

se ut som at du står så støtt. Men det du veit, og det Han veit, er at tyngden ligger over på det tredje punktet. Vi er ikke ment å leve med full balanse i oss selv.

Den svake, sterke Paulus oppsummerte dette, i brevet han skreiv til galatermenigheten (kap 2,20): ...jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg. Det livet jeg nå lever som menneske av kjøtt og blod, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og ga seg selv for meg.

Alltid skal jeg frelses fra meg selv.

Om min styrke eller min svakhet er størst idag, så er det han som er mitt balansepunkt.

Om mine synder er som småstein eller ruvende fjell å regne, tilhører jeg han - han som elsket meg og ga seg selv for meg.

Han er det jeg lener meg på.

BALANSE Om min styrke eller min svakhet er størst i dag, så er det han som er mitt balansepunkt, skriver Ane Gunhild Anthonisen.

Menighetshelg i Stavern.

6.-8. september var 60 barn og 50 voksne i Stavern Frikirke samlet til menighetshelg på Solåsen leirsted. Pastor Gunhild A. Sveen talte over temaet "Tilbake til hagen" på seminaret lørdag.

På familiegudstjenesten søndag holdt barne- og ungdomspastor Sigrun Sundet Sandstad andakt og forrettet nattverd (bildet). Under gudstjenesten ble også en ny familie ønsket velkommen i menigheten.

Bjarne Lindbekk

Ny menighetsarbeider i Stavern

Ole Halvard Sveen er tilsatt som menighetsarbeider i 50 prosent stilling med hovedvekt på ungdomsarbeid. Stillingen gjelder foreløpig for ett år med tanke på hvordan økonomien i menigheten blir.

Kona Ane Gunnhild er hovedpastor i menigheten.

-Menighet har alltid vært et felles prosjekt for oss, så selv om Ane Gunnhild står over meg, mener jeg at vi er ganske likeverdige i dette samarbeidet. Jeg vil si at vi er veldig privilegerte som kan dele drømmer og visjoner på denne måten – utover de tingene som bare handler om oss selv og vår egen familie.

- Menigheten har fra før av egen barne- og ungdomspastor. Hvorfor i tillegg en menighetsarbeider med hovedvekt på ungdomsarbeid?

- Ganske enkelt på grunn av utfordringene: Vi har veldig mange barn i menigheten fra 12 års alder og nedover, og barne- og ungdomspastoren har egentlig mer enn nok å gjøre med denne aldersgruppen. Tiden er inne for å opprette et tilbud også for barn i ungdomsskolealder i Stavern, og for å få til dette, mente menighetsledelsen at vi måtte gå inn med lønnsmidler ment for arbeid med denne aldersgruppen, og oppføl-

ging av frivillige som vi er avhengige av.

- Hvilke tanker og visjoner har du i forbindelse med å starte ungdomsarbeid?

- Ungdomstida er en utrolig viktig periode i livet med tanke på veivalg og retning for livet videre. Om vi som kirke ikke er til stede i ungdommers liv og deler av det vi mener er det viktigste og rikeste å ha med seg i livet, er det nok av andre aktører som er det. Vi tror at Jesus lever, at han bryr seg, handler og forandrer og vil gå sammen med oss hver dag, og at det ikke finnes noe bedre å tilby mennesker enn hans vennskap. Det høyeste målet med et ungdomsarbeid er at unge mennesker skal få leve ut en personlig relasjon til en levende Jesus.

Arbeidet har også en diakonal side: Vi ønsker å skape et fellesskap for ungdommene der de kjenner de kan være seg selv og i størst mulig grad slippe å måtte prestere noe, men heller å være en støtte for hverandre. I tillegg ønsker vi å være et tilbud der ungdom kan møte trygge voksne som bryr seg og har tid til å lytte – noe som ikke er en selvfølge for alle.

- Hvilke andre oppgaver inngår i stillingen din i tillegg til ungdomsarbeid?

- Jeg kommer til å overta noen oppgaver etter Alf Petter Hammersmark, blant annet å preke på noen gudstjenester og overta ansvaret for den økumeniske delen av arbeidet vårt. Ellers kommer jeg

til å jobbe tett også med barne- og ungdomspastor Sigrun Sundet Sandstad, i tillegg til kona. Det er mer enn nok å ta seg til her på huset, for eksempel har vi begynt med enkelte kvelder der vi åpner kafésalen, setter på kaffen, åpner chipsposen og viser fotballkamper på storskjerm, som et sosialt og diakonalt tiltak for både barn og voksne i nærområdet. Mulighetene

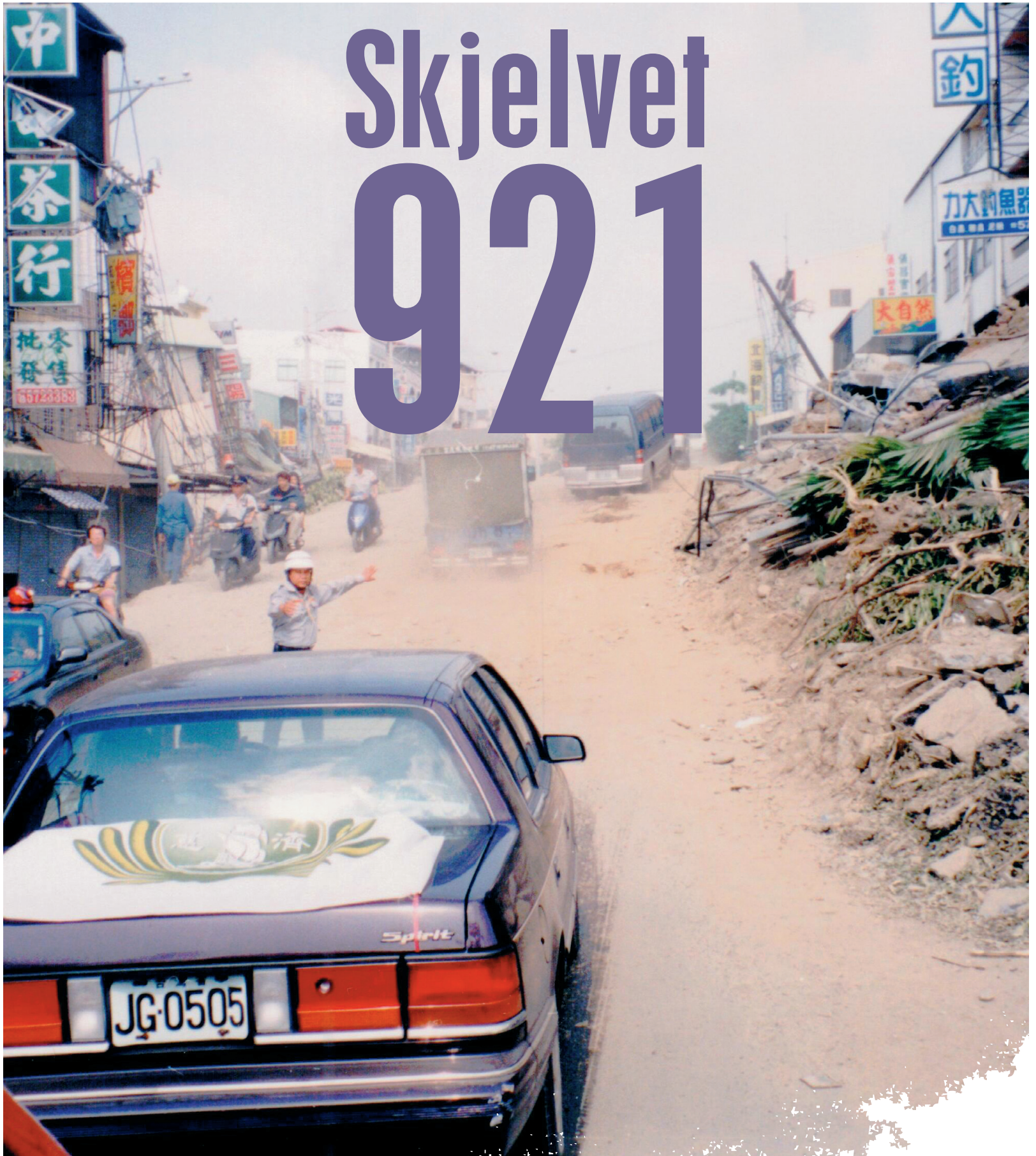
TIL STEDE Vi som kirke må være der for ungdommene, sier Ole Halvard Sveen, nytilsatt menighetsarbeider i Stavern Frikirke.

er mange, og jeg er veldig spent på hva Gud har planer om å gjøre i Stavern i tiden som kommer.

Tekst og foto: Bjarne Lindbekk

21. september var det 20 år siden «921-skjelvet» på Taiwan som drepte over 2400 mennesker. Frikirken hadde seks utsendinger og fem barn på Taiwan da 921 buldret under dem.

Tekst **INGE AUBERG**

OVER FORKASTNINGEN På vei til Dongshi var det flat og jevn vei før Chelungpu-forkastningen løftet bakken 10 meter i været.

Reagerer på avslag for bibelundervisning

Utdanningsdirektoratet set ein stoppar for Gå Ut Senterets nye bibelkunnskapslinje. Rektor Ørjan Tinnen meiner dei ikkje forstår behova. Gå Ut Senterets nye planlagde bibelskuletil-

bod «Bare bibel» fekk avslag på søknaden til Utdanningsdirektoratet i april. Avslaget vart halde oppe etter klage frå skulen som no tar saka vidare til Kunnskapsdepartementet.

– Vi ønsker å utrusta unge menneske med bibelkunnskap og til å formidla bodskapen til Bibelen. Læreplanen for Bare bibel skal gi studentane full gjennomgang av heile Bibelen i løpet av skuleåret, fortel rektor Ørjan Tinnen i ei

pressemelding.

«Bare bibel» var meint å vera eit svar på behovet for auka kjennskap til Bibelen, der elevane ville bruka skuleåret på å gå gjennom alle bøkene i Bibelen frå perm til perm. Linja hadde 17 søkarar og skulle etter planen starta til hausten. Men med tidsramma for klagebehandlninga blir dette umogleg sjølv om skulen skulle få medhald hos Kunnskapsdepartementet.

Skjelvet 921

14

september 2019 var vi alle seks samlet i Porsgrunn, hos Nora Margaret og Per Gunnar Gimse for å minnes. Praten går ivrig mens vi blar i fotoalbum og ser gjennom brev, artikler som kom på trykk i Budbæreren, rapporter vi skrev, og personlige notater. Litt video har vi også. Og vi sorterer våre individuelle og felles opplevelser.

KAFFE, VIKTIGE SAKER OG MYE FISK

– Jeg husker vi hadde misjonærsamling dagen før og ble enige om at vi trengte en kriseplan, sier Nora Margaret. Hun og Per Gunnar bodde i fjerde etasje i en blokk i Szuping, en forstad til Taichung, sammen med Johan som den gangen var ni år, Martin som var sju og Samuel på to år.

Misjonærsamlinger hadde vi jevnlig. Per Gunnar ledet dem, serverte kaffe og sørget for at viktige saker ble tatt opp. På denne spesielle samlingen pratet vi om ulike kriser som kunne oppstå. Blant annet var den politiske situasjonen spent. Jeg hadde sendt en e-post til handelskontoret i Taipei tre dager tidligere. Eksisterer det en plan for evakuering av nordmenn? hadde jeg spurt. Handelskontoret hadde ikke rukket å svare. Og misjonærmøtet rakk ikke å gjennomgå jordskjelv.

I Porsgrunn husker vi det alle. Det var mandag og egentlig fridagen vår. Tidligere på dagen hadde vi besøkt et marked ved kysten og kjøpt en god del fisk for å lage fiskekaker.

Vi studerer bildene sammen. Det er rart å se på dette nå. På den ene albumsidene: fred og ingen fare og koselige bilder fra havnebesøk og steking av fiskekaker. Og ingen av oss tenkte på hva slags innretning en «forkastning» var. På den neste siden: nattbilde av redde mennesker på parkeringsplassen utenfor huset vårt. Oss.

– Vi holdt på ganske lenge og kom sent i seng, minnes Nora.

Kona mi, Hege Strømsbo Auberg, og jeg gikk hjem etter steking. En kort liten stubb, siden vi bodde i sjettede etasje i samme bygningskompleks. Vi la våre to små barn, Veslemøy på to og et halvt år og Adrian, som var født på Taiwan sju måneder

tidligere.

Gerd og Odd Svein Grønsund, misjonskollegiets «besteforeldre», bodde ikke langt unna småbarnsfamiliene. De hadde en liten kjøretur før de var hjemme, i nabobyen Fengyuan.

SÅ BRAKER DET LØS

Klokka var 1:47 lokal tid, da spenningene i Chelungpu-forkastningen ble utløst med en styrke på 7,3 på Richters skala. Episenteret var vest for Sun Moon Lake, om lag 40 km fra der vi bodde. Chelungpu-forkastningen passerer der og videre nordover tvers gjennom Taichung fylke. Dermed gikk den like i nærheten av husene vi bodde i, og skjelvet kom med en styrke på cirka 6,5 under bakken hos oss.

I Porsgrunn leser jeg for de andre fra min opplevelse, som jeg skrev med et par ukers avstand til skjelvet:

«Det er ikke lett å fortelle det slik det skjedde. Det begynte med at det rumlet liksom langt borte fra. Det kunne vært en vond drøm. Men den ble altfor fort sterkere, og det var som om den veltet inn over meg. Jeg visste med en gang hva det var... og jeg fikk panikk. Jeg kjente at huset svaie fra side til side. Jeg hørte brak fra bokhyller som veltet. Veggene knaket. På plassen mellom oss i senga, lå det murpuss etterpå. Kastet ut av veggsprekken.»

Allerede to dager etter skjelvet skrev Odd Svein noe lignende: «Hele blokka vi bodde i begynte å svaie. Det var akkurat som å være ute i en båt der bølgene herjer rundt med deg.»

Gerd og Odd ble liggende i sengene sine. Leiligheten deres lå i femte etasje i et bygg med bank i første og kirkelokale i sjette etasje. Odd forteller at bygget var nyoppført. De kjente byggherren og visste at han hadde fulgt nøye med i byggeprosessen. Derfor var bølgefølelsen likevel ikke så truende for dem.

Så leser vi høyt sammen barnas opplevelser. Nora Margaret intervjuet dem rett etter skjelvet. Johan: «at bakken, den som jeg stoler på, plutselig rører på seg, det synes jeg er skummelt.» Martin: «Hus og bakken sprekker. Hus faller. Det gynger ikke bare att og fram, men alle veier, opp og ned også.»

De minste barna hadde også fått med det viktigste. Samuel: «Sprekk meg huset.» Og Veslemøy: «Sprekk veggene våre, pappas seng, mammas

seng. Løpe ned alle trappene vi. Så våkna vi.»

STILLE SEG I EN DØRÅPNING

Johan husker at han spratt opp av senga si straks han merket jordskjelvet. Sammen med resten av familien stilte han seg i en døråpning, slik han hadde lært på Morrison Academy, den amerikanske skolen, der han og Martin gikk. – Vi hadde ofte hatt jordskjelvøvelser på skolen. Før skjelvet var vi ikke særlig ivrige da læreren sa «øvelse». Etter skjelvet spratt vi under pultene våre i løpet av sekunder.

Vi leser sammen hva Martin tenkte da de stod tett sammen i døråpningen: «Går dette bra, eller faller huset ned nå? Jeg følte meg tryggere når vi kom ut, men det var iskaldt.»

Vi ler litt av dette. Temperaturen var nemlig rundt 24 grader Celcius. Men vi husker det godt, alle vi som etterhvert satt tett sammen på parkeringsplassen utenfor huset vårt: vi frøs.

I Auberg-familien visste vi ingenting om hva man gjør i et jordskjelv. Eller hvor lenge det varer. Hovedskjelvet var på 50 lange sekunder. Og etterskjelv var det også. Sluttes det aldri? Vi kom oss ut og bort på parkeringsplassen på et vis.

PÅ PARKERINGSPLASSEN

I Porsgrunn studerer vi et bilde der fire av barna sitter i misjonsbilen ved daggry. Veslemøy og Samuel er ganske ubekymrede toåring. Det virker nesten som om de fryder seg over å sitte tett sammen med de to store. Men Johan og Martin har skjønt alt. Johan har hørt mamma skrike, og det gjør hun ikke ofte.

Selv hørte jeg ikke kona mi skrike. Derimot skrek jeg selv. Hege kom ut av huset vårt den natta med vannflaske og fotoapparat og Adrian på armen. Derfor har vi også et bilde fra natteskreken. Jeg sitter med Veslemøy på fanget og jeg har glemt å ta på henne sko. Hege peker på Noras kjole som er på vrangen. Vi ler når vi oppdager at min t-skjorte også er vrang.

Mens vi satt på parkeringsplassen og etterskjelvene laget krusninger i asfalten, dukket det plutselig opp to bekymrede fjes. Det var venner fra den lokale kirken som hadde gått rundt i nabolaget og på plassen og lett etter oss. Straks etter hadde vi ulltepper over ryggene våre og Veslemøy hadde sokker på beina.

Rektoren på Normisjon-skolen fortel at avslaget er grunnlagt med at tilbodet ikkje er tilstrekkeleg yrkesretta. Han meiner styresmaktene har manglande innsikt i utfordringane som kyrkjer og organisasjonar står ovanfor.

- At Utdanningsdirektoratet ikkje ser behovet for auka bibelkunnskap i ein sektor av norsk arbeidsliv med fleire tusen tilsette og endå fleire frivillige, er berre beklageleg. Det er allment

kjent i kyrkja og i kristent organisasjonsliv at svekt bibelkunnskap blant arbeidssøkjande er eit reelt problem, seier Tinnen.

Ei innstramming i godkjenning av bibelskular frå 2011 gjer at nye tilbod mellom anna må møte behov i arbeidslivet og vera yrkesretta for å bli godkjent. Andre bibelskular tilbyr skuledagar med idrett, musikk, gaming og dans som linjefag.

- Å studera heile kristendommens trosgrunnlag og få trening i å formidla bibelkunnskap er eit av dei meste yrkesretta studietilboda i heile bibelskule-Noreg. Bibelen har forma store delar av samfunnet vårt, og mange i landet vårt arbeider profesjonelt med å formidla budskapen i ei ny tid, seier Tinnen. (Kpk)

MINNES Samlet for å markere: (f.v.): Hege Strømsbo Auberger, Odd Svein Grønsund, Veslemøy S. Auberger, Samuel Gimse, Hugo S. Auberger, Adrian S. Auberger, Nora Margaret Gimse, Per Gunnar Gimse, Johan Breilid Gimse, Ingrid Breilid Gimse, Gerd Grønsund, og Inge Auberger.

RASERT Boligblokka som utsendingenenes gode medarbeidere bodde i. Gerd og Odd skulle flytte inn i en av leilighetene som ble knust i fallet. (Foto: Odd Svein Grønsund.)

VENNER I KATASTROFE

På parkeringsplassen hadde noen fått med seg en radio. I sendingen dukket stadig byen Dongshi opp. Der hadde vi nære medarbeidere. Det var gjennom radiosendingene vi skjønte at vi var midt oppe i en stor katastrofe, og bekymringen meldte seg: hvordan er det med våre venner i Dongshi?

To dager senere kom vi inn til Dongshi som del av en konvoi med katastrofehjelpe og fikk høre deres historie. Blokka de bodde i stod på leiregrunn ved et uttørket elveleie. 14 etasjer høy var den. Da 921 rammet, utløste det et kvikkleireskred. Blokka falt sju etasjer rett ned og ramlet over på siden. Ingen i de ni nederste etasjene overlevde. Våre venner bodde i 10. etasje og klarte seg fordi huset falt til riktig side. De kom seg ut, men måtte kjempe for å få ut døtrene sine som var stengt inne bak møbler som truet med å falle over hjelpearbeiderne.

I Porsgrunn har Odd med seg bilder av den sammenraste blokka. Vi græsser når vi ser dem. Vi har alle sammen overnattet i naboleiligheten som ble knust. Det var til og med planen at Gerd og Odd skulle ha flyttet dit straks vi kom tilbake fra sommerferie. Vi græsser igjen og er veldig takknemlige for at flyttingen ble forsinket.

RYDDING OG GJENOPPBYGGING

Vi hørte mange historier i tiden som fulgte. Tragediene var i flertall. I Dongshi alene ble rundt 800 men-

nesker drept. En av de som hjalp til på eldresenteret mistet to barn, men overlevde selv.

Det var også gode historier. Som søsteren til en medarbeider, som kom seg ut av blokka de bodde i rett før trappen raste bak dem. Som Frikirken i Dongshi, som ble stående så godt som uskadd.

Kjærlighetshjemmet, et av Frikirkens hjem for pleietrengende stod trangt mellom to andre hus. Da jordskjelvdagen grydde, så man hvordan de var falt til hver sin side, uten å skade Kjærlighetshjemmet.

- Det var unntakstilstand i lang tid, husker Nora. - Vi var i en underlig tilstand av sorg og glede. Sorg over de mange døde vi hørte om, glede hver gang vi hørte at den og den hadde klart seg. Vi bodde en stund i en bungalow for å ha bakkekontakt. Skolene kom i gang etter et par uker. Så fulgte måneder med rivning og støv og bråk rundt oss. Det gikk lang tid før vi kunne gjenoppta vårt vanlige arbeid.

GODT MED FELLES HUKOMMELSE

I Porsgrunn har Hugo, min yngste sønn og Ingrid Breilid Gimse, Johans kone, aldri hørt jordskjelvhistorien så sammenhengende. For oss andre var det kanskje spesielt godt denne dagen å ha med to så interesserte tilhørere. 921 er en del av vår felles hukommelse. Hendelsen er preget inn i kroppen på oss. Kjør en tung lastebil nær husveggen vår, og du kan fort finne oss i en døråpning.

Boknerden vart forlagssjef

Nokre bøker har kraft til å endre menneskeliv. Det har den nye forlagssjefen i Verbum sjølv opplevd, og det er ikkje berre Bibelen som har virka inn på bokelskaren frå Vågå.

Hans Johan Sagrusten byrja som ny forlags-sjef i Verbum 1. august og gler seg over gode salstal for dei mange bibelutgåvene og andre bøker frå Bibelselskapet sitt forlag. Han tek over etter Tord Langmoen som har vore innleid i stil-linga ei stund.

- Verbum skal gje ut litteratur som kan hjelpe folk til å ta Bibelen i bruk. Det er viktig. Eg var før tilsett som bibelbrukskonsulent. Det er min

kompetanse, og dette har eg med meg inn i sjefstillinga. Men som forlag er vi heilt avhengige av forfattarar med gode manus og idéar. Ein kan støtt legge planar, men samstundes er det som vert sendt inn og kvaliteten på dette, med og former neste års program.

Han proklamerer at Verbum ikkje er eit slikt forlag som irriterer seg over at folk sender dei manus og forslag. Han vil ha mykje av det, og i

- Barn og unge trenger tydelige voksne

Tretten prosent i alderen 13-18 år har sendt nakenbilder av seg selv i løpet av det siste året, viser Medietilsynets ferske barn og medier-undersøkelse. Leder av nettstedet GuttogJente.no, Alexis Lundh mener vi må tørre å være tydelige med barna våre.

Tekst og foto
GEIR ARTNE JOHANSEN

Isommer holdt Lundh to seminarer på Visjon under temaet «seksualitet og sosiale medier», først for ungdommene og så for de voksne. Til daglig er han styreleder for nettstedet GuttogJente.no, en annerledes veiledningsside med temaene kropp, sex, forhold og identitet. I tillegg leder han arbeidet ved nettstedet Heltfri.net, som har til hensikt å hjelpe mennesker fri fra pornografi. Hvert år inviteres han til å prate for tusenvis av ungdommer om porno, mediepåvirkning og grenser. - Vi ønsker å tilby unge mennesker veiledning i spørsmål om kropp og følelser, sex og samliv ut fra et kristent livssyn, sier Alexis Lundh.

Han forteller at kommunikasjon med seksuelt innhold foregår på sosiale medier langt ned i barneskolealder. - Dette er et felt som det er ubehagelig å gå inn i. For hva er det som gjør at en 12-åring sender bilde av tissen sin, spør han retorisk. Snapchat, Youtube og andre kanaler brukes av barn og unge til å dele seksualiserte bilder og videoer av seg selv og andre.

KRISTEN VERDIFORANKRING

Daglig leder i FriBU Håvard Haugland mener det er viktig for ungdom å få undervisning om kropp, seksualitet og sosiale medier med en kristen verdiforankring. - Det er grunnen til at vi i FriBU setter fokus på seminarer som dette. Det gis mange «gode råd» i sosiale medier og undervisning i skolen som ikke har en kristen verdiforankring. Da er det viktig at kirken er tydelig på hva vi tenker om seksualitet, ekteskap og gode rammer for dette. Det trengs en motvekt til alt som blir tatt som selvfølgeligheter. Vi ønsker å veilede ungdom til å ta kloke gjennomtenkte valg som ikke ødelegger for dem senere i livet, sier Haugland, og legger til at FriBU er støttemedlem til nettsiden GuttogJente.no, som ledes av Lundh.

- Gutter og jenter er sulteføret på hva det vil si å vokse opp som gutt og jente. De trenger en forståelse av hva som er greit og ikke greit å gjøre i forhold til tematikken rundt metoo og seksuell trakassering. Denne tematikken trenger flere ungdomsmiljø å snakke om. Statistikken blant barn og unge er nedslående med tanke på hvor mange som har opplevd seksuelle krenkelser eller trakassering. Det å tematisere slike samtaler kan hjelpe unge til å dele av utfordringene de har i oppveksten med ungdomsledere, som igjen kan hjelpe dem videre til samtale og støtte, sier han.

Haugland peker på at kirken de senere årene har hatt en tendens til å unngå slike tema av frykt for negativ omtale. - Dette mener vi er synd, og vi trenger arenaer der vi får snakket om dette på en ordentlig måte. Dette er et tema som ungdom er opptatt av, og dermed en god nok grunn til å ta det opp. Ved å snakke om det ønsker vi også å være med på å gjøre det mindre tabubelagt.

MÅ TEMATISERES

Hanne Marie Moi er leder av Frik Festivalen, som er ungdommenes egne leir på Visjon. Hun forteller at FriBU-staben hadde en egen seminardag med Alexis Lundh i vår, og da bestemte seg for å ha seminar om seksualitet og sosiale medier på årets Frik Festival. - Nettopp fordi dette er noe vi må ha på agendaen og kommunisere ut til våre lokallag. Som Frikirkens barne- og ungdomsarbeid må vi være med og ha en stemme inn i dette temaet, sier hun.

- Vi trenger kristne stemmer som forteller om sex, kropp og porno på en sunn og annerledes måte. Sosiale medier florerer av tematet og glorifiserer det, men det gir ikke hele bildet. Gud har skapt seksualitet som noe godt og fint innenfor rette rammer og vi trenger å gi det en stemme, mener Moi.

Ifølge Frik-lederen var responsen fra ungdommene god. - De ga uttrykk for at de synes det er spennende og fint å få høre annerledes historier om disse temaene, som de opplevde både lærerrikt og rettledende. FriBU mener at dette må tematiseres og oppfordrer alle barne- og ungdomsledere til å ta det opp i sine lokallag, sier Hanne Marie Moi.

GODE VALG

Alexis Lundh anbefaler foreldre å snakke med barna sine om temaer som sex og kroppspress fra tidlig alder. - Det handler om å være litt proaktiv i forhold til dette. Dere

UTFORDRINGER

Barn og unge i dag møter mye kropps- og sexpress på sosiale medier. - Gi ungdommene gode verktøy og redskaper og vis dem raushet og nåde, sier Alexis Lundh.

vil finne ting i nettloggen til barna deres, for før eller siden vil de komme borti materiale som de ikke har forutsetninger for å håndtere. Selv skulle jeg ønske at jeg hadde snakket mer med min far om dette opp igjennom oppveksten. Vi hadde en 15 minutters prat om det da jeg var rundt 14-15 år, sier han.

Lundh peker på et fravær av tydelige voksenpersoner.

- Til syvende og sist er det vi som foresatte som må ta ansvar. Vi må tørre å være tydelige med barna våre, vi må tørre å sette ord på ting. Kjøper du en smarttelefon til tolvåringen din, må du også utruste den tolvåringen til å ta gode valg. Du kan ikke forvente at skolen eller det offentlige skal gjøre det. Det er meg som far og deg som mor, som skal gi barna verktøy, sier han.

- Dette handler litt om kunnskap. Det er klart at dette er spennende for de unge, de har lav impuls kontroll og følelser som er i sving. Men gir vi barna våre kunnskap om dette, og klarer vi å løfte frem det verdifulle som er knyttet opp til nakenhet, så tror jeg også vi utrufter dem til å unngå disse tingene, sier Lundh.

meir enn ein sjanger. Han oppmoder folk til å sende inn alle slags manus, anten det er faglitte- ratur, oppbyggelege bøker, sakprosa, skjønlitte- ratur eller dikt. Poesi har han gitt ut sjølv også, men no er han for travel til å dikte.

- Det er ei stor tillitserklæring at folk sender oss manus. Samstundes er eg nokre gonger pro- aktiv og seier til ein forfattar slikt som at «du formulerer deg så godt om dette på Facebook,

og vi skulle gjerne hatt eit manus frå deg om emnet». Stundom svarer dei at dei har skrive noko om dette og at det skal gjevast ut på eit anna forlag. Då tenkjer eg at idéen var rett, men at eg var litt for seint ute, seier han til Kristelig Pressekontor. - Nokre bøker har den krafta i seg at dei kan forandre livet vårt. Bibelen er viktig for meg, men ei anna bok har også vore livsforan- drande. Det gjeld Per Olof Sjøgrens Bönens väg.

Det er den som mest har forandra gudsbile- tet mitt. Den ga meg ei mykje rikare forståing av at Gud er Far, Son og Heilag ande, seier forlags- sjefen som har kjøpt Bönens väg to gonger, men lånt vekk begge eksemplara, utan å få dei att.

- Det er to stykker ein stad som lyt ha dår- leg samvit, seier Sagrusten som voner å kunne sjå i si tid som sjef for forlaget at nokre bøker har same endringskraft som Sjøgren si bok. KPK

Input til den gode samtalen

«Input» er en samtaleboks for hele familien med spørsmål og utfordringer, som skal gjøre det enkelt og morsomt å dele tro på hjemmebane.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Samtale- kortene tar for seg ulike temaer og problem- stillinger som familien kan snakke om.

Input er et unikt verktøy som setter i gang de gode samtale- ne. Samtaleboksen innehol- der cirka 800 spørsmål og ut- fordringer, og den passer for familier med barn fra 6-19 år, sier ideskaper og prosjektle- der for Input i FriBU Ingrid Halvorsen Heskje. Ifølge He-

skje startet tanken om at denne sam- taleboksen kunne hjelpe foreldre som opplever at det er vanskelig å få til viktige samtaler og ikke minst få hjelp til å snakke med barna om tro.

- Vi startet arbeidet med dette for flere år siden, og har i samarbeid med Awana utviklet samtaleboksen Input som FriBU lansert i juni. Sam-

POPULÆRT SPILL Samtalekortene tar for seg ulike temaer og problemstillinger som familien kan snakke om.

talekortene tar for seg ulike temaer og problemstillinger som familien kan snakke om, mens aktivitetskor- tene utfordrer til å løse en felles opp-

gave.

Temaene for samtale spenner fra bibel og bønn til nettvett, mens en aktivitet kan være å løse en gåte, forteller Heskje. Andre samtaletemaer er kjærlighetsspråk, høytider og markeringer. De ulike kategoriene er tilpasset og delt inn i aldersgruppene 5-9, 10-13 og 14-19 år. I tillegg inneholder boksen bønnekort, som presenterer ett konkret bønneemne per kort.

- LA BOKSEN STÅ FREMME

Heskje anbefaler at familier som vil prøve boksen har den lett tilgjengelig. - La den stå fremme på stuebordet eller kjøkkenbordet, da er det lettere å integrere den som en naturlig del av hverdagslivet. Boksen i seg selv er veldig fin å se på, og er laget med en fin design nettopp for at den skal være naturlig å ha fremme, sier hun. I tillegg til samtaletemaer for barn og unge, har boksen en egen kategori som er ment for foreldre. - Tanken er at når barn og tenåringer synes det er nok snakk og skal videre på sine ting, så kan «foreldrerommet» med sine 100 spørsmål tas i bruk.

Der kan man få hjelp til viktige spørsmål, som kan styrke ekteskapet eller foreldrerollen. Hvordan en tar vare på ekteskapet og hvordan uttrykke hva en setter pris på hos hverandre.

- *Hvordan har dere kommet frem til kategorier og spørsmål?*

- Etter å ha laget B-tween spillet og Teen-spillet, så var jo spørsmålskonseptet for å få til gode samtaler ganske kjent. Vi tenkte på hva det kan være bra for en familie med for eksempel tre barn å få spørsmål om. Ut ifra det perspektivet ble spørsmålskategoriene delt naturlig opp innen aldersgruppene i Input. Bibel og bønn er med som tema, for vi vil hjelpe familier med å inkludere det som en naturlig del av samtalen. Kjærlighetsspråk er tematisert fordi vi trenger å lære mer om hvordan vi kan bli flinkere til å uttrykke på forskjellige måter at vi er glad i hverandre.

På samme måte er foreldrerommet med, fordi det er viktig at foreldre snakker sammen og styrker ekteskapet. Nettvett er også et tema, fordi vi lever i en verden omgitt av teknologi. Aktivitetskortene er tenkt litt som en pause, eller et hvilekjær. Når barna kanskje går leie, så kan vi

trekke et aktivitetskort og få en oppgave som handler om å gjøre noe helt annet.

VIKTIG RESSURS FOR TROSLIVET

- Jeg har ikke fått prøvd det ut på min egen familie enda, siden jeg selv bare har store barn. Men de får boksen til jul, ikke si noe til dem, ler Heskje. Hun forteller at tilbakemeldingene fra familier som har små barn har vært kjempegode. - Linda Kvavik med fire barn forteller oss i FriBU at diskusjonen går rundt bordet hjemme hos dem. Og barna er like aktive som foreldrene. De har brukt boksen daglig siden de kjøpte den i juni.

Noen ganger samler de hele familien, mens andre ganger har de samling med bare 12-åringen eller 5-åringen. Ifølge Linda og Olav Kvavik er boksen blitt en viktig ressurs for tros livet i familien deres. Og for oss i FriBU er det kjempegøy og få høre, sier Heskje.

- *Egner Input seg for andre arenaer enn hjemmet?*

- Input tenker jeg er laget først og fremst for hjemmet og for familien. Jeg vil sterkt anbefale å bruke B-tween spillet som er laget for 10-13 åringer i tweens-klubber i kirken. Dette er laget litt på samme måte som Input. Det samme gjelder Teens-spillet, som har over 300 spørsmål laget til aldersgruppen 14-19 år og er tenkt i konfirmantgrupper og ungdomsarbeid. Disse kan også bestilles på FriBU sin nettside, opplyser Heskje.

Thea Frøystad er FriBUs nettverksleder på Nordvestlandet, og hun synes det har vært befriende å ta samtaleboksen i bruk.

- Jeg og sønnen min Linus hadde en lengre økt med ulike kort en dag. Det var helt fantastisk befriende å få tatt opp flere emner som vi begge har hatt behov for å lufte, spesielt når vi har en brutt familiesituasjon som det ikke er så lett å ta initiativ til å prate om, sier hun.

Frøystad opplever at det er lett å snakke med barna sine om det aller meste, men opplever at boksen er med på å skape en trygg arena. - Det kan være lett å gå i forsvar eller å bli mistenksom når man kommer i en uventet diskusjon. Dette samtale-spillet gjør det lett å skape en trygg og god arena for alle slags samtaler. Noen lengre og noen kortere, alt etter hvordan dagen ser ut.

EIRIK AUSTENG

Min vei til Frikirken

Min vei inn til Støperiet (Frikirkens konsept for unge voksne) og Hamar Frikirke var en uortodoks vei. Jeg har vokst opp i en familie og menighet som på ulike vis brøt med menigheten Smiths Venner. Dette har preget meg, mest på godt. Etter et år på Hald Internasjonale Senter ble jeg mer og mer involvert i Den norske kirke og misjonsselskapet, og jeg tok utdannelsen min på MF i Oslo. Etter halvannet år som ungdomsarbeider i DNK på Sotra, fikk jeg jobb i Hamar Frikirke - og ting begynte å falle på plass.

Det var uvant og helt spesielt for meg å komme inn en stilling, en rolle og et fellesskap der jeg fikk lov å komme med mine tanker, mine ideer, mine styrker og hvor de ble heiet frem. Forstå meg rett, jeg har ikke møtt mye motstand på dette i andre kirker og settinger jeg har vært engasjert. Forskjellen var de store rammene. Støperiet og Frikirken som menighet og kirkesamfunn. Rammene rundt var lagt opp til utvikling, nytenking og fellesskap. Alt handler plutselig om å bygge fellesskap som når nye mennesker med evangeliet og gjør disipler. Rammene passet meg mye bedre enn tidligere, og jeg opplevde at jeg blomstret.

Vi vet at vi trenger fellesskap for unge voksne. Det vi derimot må være veldig bevisste på er at dette fellesskapet ikke skal være et enda en gudstjeneste, enda en kristen aktivitet. Det som ligger i

Støperiet sin natur er at det skal være kristussentrert, bibelfokusert og disippelgjørende. Det betyr at det ikke er aktiviteten som skal være Kristussentert, bibelfokusert og disippelgjørende - det er folka som skal være det. Hvis individene som utgjør fellesskap disippelgjør nye unge voksne, lever et liv med Kristus i sentrum der bibelen er "mat" i hverdagen, vil Støperiet være det fellesskapet det skal være. Poenget er: Støperiet er ikke en aktivitetspakke for unge voksne. Støperiet er et fellesskap for unge voksne som følger Jesus, gjør nye disipler og stoler på Guds ord.

Jeg har vært mye frustrert over at kirker og organisasjoner bruker for mye tid på å drive aktiviteter for kristne, som for ofte ender opp med at kristne forbruker aktivitetene for å dekke sine religiøse behov. Dette er satt på spissen, men det setter ord på en grunnleggende filosofi og holdning jeg syntes å se. Vi må komme tilbake til punktet der disipler gjør disipler.

Gjør vi det vil nye fellesskap og nye menigheter bare skje. Vi trenger strategi og konsepter, men det vi trenger aller mest er at unge voksne blir trent og disippelgjort til å gjøre nye disipler. Støperiet som fellesskap legger til rette for at dette skal skje. Dette er rammene som frigjorde meg og gjorde at jeg blomstret. Jeg er sikker på at det vil skje med andre.

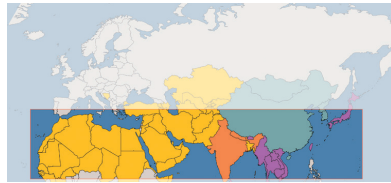

Bibel og bønn er med som tema, for vi vil hjelpe familier med å inkludere det som en naturlig del av samtalen.

Budbæreren på nett
BUDBÆREREN.NO

TERJE BJØRKÅS

Lydighet mot oppdraget – koste hva det koste vil?

I Frikirken har vi lenge hatt som mål at alt vårt misjonsarbeid skal være blant de som er unådde av evangeliet. Vi tenker at det er en naturlig konsekvens av Jesu ord i Matt. 24.14 om at evangeliet skal forkynnes for alle folkeslag. Da kan ikke vi velge bort noen som ikke skal få høre. Og dette har vi sagt med bevissthet om at majoriteten av de unådde bor i områder med stor risiko for naturkatastrofer, politisk uro, krig eller terror. Videre dreier det seg i flere av landene om liten grad av religionsfrihet, og de som tar imot evangeliet gjør det med stor risiko for å bli forfulgt for sin tro. Hva gjør denne vissheten med våre utsendingers frimodighet? Og hva betyr det for oss som senderkirke, som har arbeidsgiveransvar for utsendingene og er underlagt norsk arbeidsmiljølov? Hvordan handler vi når katastrofen inntrer eller forfølgelse rammer?

Både utsendinger og staben i misjonsavdelingen har det siste året lest boken «Lydighetens galskap – om å vandre med Jesus på vanskelige steder». I boka blir vi sterkt utfordret på hvordan vi forholder oss til forfølgelse. Med utgangspunkt i Jesu ord i Matt 10.16 –jeg sender dere som får blant ulver ...– sier Nik Ripken i boka at forfølgelse vil komme der Guds Ord går fram, det er normalsituasjonen ifølge Jesu ord. Og når det er slik, så vet vi at så snart målgruppen vår blir kjent med Jesus, bør vi begynne å utruste dem til å stå i forfølgelse – for-

di det for de fleste av dem bare vil være et tids-spørsmål før den kommer.

Det er her vårt stort dilemma kommer inn. Hvis våre utsendinger skal forberede de nye troende på hvordan de kan stå i forfølgelse, for så selv å bli beordret hjem så snart uroen kommer, kan han eller hun da ha frimodighet til i det hele tatt å snakke om at den nye troende må stå i det? Dette var ett av flere tema på misjonærkonferansen nå i august. Både daglig leder og tre representanter fra synodestyret var sammen med oss. Alle bærer vi på en drøm og et kall om å nå ut til alle verdens folkeslag. Og midt oppi det hele sitter Frikirken i Norge med arbeidsgiveransvaret som ikke gir rom for å ta risiko på vegne av arbeidstaker. Når skal en utsending kalles hjem til Norge? Og hva hvis utsendingen selv kjenner på at han/hun må bli der sammen med sine nye trossøsken? Hvordan blir det hvis man beordres «hjem» – er det med en opplevelse av å «stikke av med halen mellom beina»? Og hva med barna til utsendingene? Hverken foreldre eller arbeidsgiver ønsker å tillate situasjoner som kan skade barn psykisk eller fysisk på kort eller lang sikt.

Når Guds Ord tilsynelatende er så tydelig på konsekvensene av å følge Jesus, hvorfor har da vi i Vesten så vanskelig for å akseptere at dette skjer? Kan det ha sammenheng med at vi lever i et samfunn der mye går ut på å

unngå smerte, og at målet er mest mulig lykke. Er dette med på å forme teologien vår? Er smerte og ubehag noe som skal og bør unngås? Denne utfordringen blir veldig tydelig i et misjonsarbeid med fokus på unådde folkeslag.

Misjonshistorien er full av fortellinger om at evangeliet går fram gjennom tider med forfølgelse. For eksempel fengslede kinesiske pastorer som etablerer nye menigheter i fengslene de sitter. De kan ikke tie om Jesus! Vi kan vel alle kjenne at denne realiteten utfordrer oss. Og et naturlig spørsmål vil være – hvorfor opplever ikke vi forfølgelse hos oss? Tror vi kanskje at Jesu ord i Matt 10 bare gjaldt i en tidsavgrenset tid?

Alle er vi enige om at vi bør søke å unngå forfølgelse på grunn av ukloke avgjørelser. I boka forteller Nik Ripken for eksempel om noen somaliere som ble drept for besittelse av kristen litteratur – og det viste seg at de var analfabeter som bare hadde tatt imot noen traktater! Både vi som sender og våre utsendinger må utvise stor klokskap og forsiktighet for å beskytte både oss selv og våre samarbeidspartnere. Når forfølgelsen kommer, må det kun være fordi vi har forkynt evangeliet klart og tydelig.

Samtalen fra misjonærkonferansen må gjerne tas videre i hele Frikirken. De dilemmaene dette rører ved, stikker dypt både for arbeidsgiver og for utsendinger. Det er viktig

for alle parter at vi som kirke har en bevisst holdning til dette og ikke venter med å snakke om temaet til vi er midt i en krise og beslutninger må tas raskt. Vi i misjonsav-

delingen anbefaler alle i Frikirken å lese «Lydighetens galskap». La dere utfordre av den og ta gjerne samtalen videre i samtaler i menighetsfelleskapet.

Drangedal Frikirke ligger i sentrum av Drangedal, en skogskommune i Telemark med om lag 4000 innbyggere. Menigheten samler 35-50 mennesker til gudstjenestene. Mange av dem som bærer menigheten er i pensjonsalder. Vi har søndagsskole, og Sprell levende familiegudstjenester hver måned.

fri kirken

Vi søker pastor i 60-100 prosent stilling

Ansvarsområde:

Lede utviklingen av menigheten.
Forkynne til utrustning og tjeneste.
Følge opp og se medlemmer, besøkstjeneste.
Forvalte sakramentene og forestå kirkelige handlinger.

Ønskede kvalifikasjoner:

Vi ser etter deg som har et solid fundament i troen på Jesus, og er forankret i luthersk teologi. Du har evne til å inspirere og lede andre, organisere og bygge team. Du vil engasjere deg i menighetens liv, og tør å prøve ut nye arbeidsmåter. Du trives godt med folk både i kirka og utenfor. Menigheten ønsker å styrke og utvikle arbeidet blant familier, barn og ungdom, og på den måten få inn flere av bygdas befolkning. Stillingsinstruks vil bli utformet i samarbeid med den som ansettes, der personlige egenskaper og utrustning vil bli vektlagt.

Vi gleder oss til å høre fra deg!

Lønns- og arbeidsvilkår følger gjeldende bestemmelser i Frikirkens regulativ. Politattest er obligatorisk. Pastoren er forpliktet til å lære og leve i samsvar med Guds ord og kirkens bekjennelse. Nærmere informasjon om stillingen: Lars Stian Tveit. Tlf.nr.: 916 68 445.

**Søknad sendes til: frikirken.drangedal@latarb.no
Søknadsfrist: 15. oktober**

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

RUNE DALTVEIT

Sannheten

En viktig del av vår hverdagstro er den daglige dosen med Guds ord. Enten det er en lang andaktsstund for de som har tid og disiplin til det. Eller det er den korte sms'en med et bibelvers som vi får inn på mobilen i farten, på vei til jobb eller skole. Hvorfor er bibelen så viktig for oss som tror?

Forrige helg underviste jeg på en konfirmantleir om sannhet og tro. Jeg stilte konfirmantene spørsmålet: Er det troen vår som er sannheten? Eller er det sannheten som er troen vår? Ved første øyekast virker det kanskje som om vi kan svare ja på begge spørsmålene, men det er en vesensforskjell som vi i dag lett overser. Den første påstanden gjør troen vår subjektiv og den andre gjør troen vår objektiv. Hvis troen vår er subjektiv, blir sannheten relativ.

Vår tro bygger på sannheten, Jesus Kristus – ikke omvendt. Nettopp derfor er bibelen så viktig i vår hverdagstro. For uten å kjenne sannheten kan vi ikke vite hva vi skal tro – og troen mister sin verdi og sin kraft.

Jesus sier: «Hvis dere blir i mitt ord, er dere virkelig mine disipler. Da skal dere kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri» – Jesus (Joh 8,31b-32)

Jeg erfarer at bibelen viser meg sannheten, derfor tror jeg.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer melloav disse med leserne våre.

Marit Ecklo Brevik har levert følgende bidrag

Navneforvirring

Som student ved Oslo lærerhøgskole hadde jeg én av praksisperiodene mine i en 3. klasse. Jeg underviste i kristendom og skulle starte timen med en kjapp repetisjon fra forrige gang. «Hva het disiplene til Jesus?» spurte jeg klassen. De listet opp navn, og jeg skrev på tavla. Etter hvert rakk en engasjert jente på første rad opp hånda og sa: «Også Hans.» Jeg stusset, men skjønnte heldigvis raskt at her gjaldt det å snarest mulig dykke ned i teksten i læreboka. Der stod det sitert fra Lukas 6,14: «Det var Simon, som han også ga navnet Peter, og hans bror Andreas (...).» Det var en smule vanskelig å holde maska når øvingsslæreren og medstudentene mine satt bakerst i klasserommet og vred seg i latter ...

Marit Ecklo Brevik utfordrer Heidi Aarmo Lund

B-post

Returadresse:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo

FAKTA:

Navn: Frederik Notevik **Alder:** 25

Sivilstatus: Gift **Menighetstilhørighet:** Østsida Frikirke

Virke: Ungdomsarbeider

Ny ungdomsarbeider i Østsida

Ny ungdomsarbeider i Østsida Frederik Notevik er ny ungdomsarbeider i Østsida Frikirke, og føler seg heldig som får lov til å være Guds utstrakte hender inn i ungdommers liv.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?

- Det at jeg kan bruke mine talenter og gaver til så mye forskjellig gjør at jeg virkelig trives i menigheten. Å få lov til både å tale, spille musikk, snakke med folk, leke med ungdom og mye annet gøy er klart noe jeg gleder meg over. Men det som kanskje gleder meg mest er å se ungdom ta nye steg i troen på Jesus. Deres entusiasme og glede er så ekte og usminket. Det er virkelig trossstyrkende og meningsfullt når en ser ungdom som har blitt møtt av Jesus. Det får meg til å tenke at jeg har verdens viktigste jobb, at det jeg driver med er meningsfullt og at jeg er heldig som får lov til å være Guds utstrakte hender inn i ungdommers liv.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- Misjonsbefalingen - Matt 28,16-20. Jeg har tatovert et bilde av den brennende tornebusken. Hvordan har det en sammenheng med misjonsbefalingen, spør du kanskje. Jo, det er der Moses blir kalt. Og for meg representerer den brennende tornebusken selve kallet. Og hva er vi kalt til? Å gjøre alle folkeslag til Jesu disipler. Med andre ord; at folk skal komme til tro på Jesus, og lære han å kjenne! Det er misjonsbefalingen! Og for meg er det selve kjernen i hva jeg driver med.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Som jeg har nevnt tidligere så er misjonsbefalingen utrolig viktig for meg. Det at vi står sammen om oppdraget er vanvittig bra! Fellesskap og samarbeid er noen av de mest verdifulle verdiene vi kan jobbe for. Vi er sterkere sammen! Jeg håper vi kan jobbe for at ikke hver pastor, ungdomsarbeider og andre som tjener i menighetene våre trenger å finne opp kruttet selv! Vi må finne muligheter hvor samar-

TROSSSTYRKENDE Det får meg til å tenke at jeg har verdens viktigste jobb når jeg ser ungdom ta nye steg i troen på Jesus, sier Frederik Notevik. (Foto: Geir Arne Johansen).

beid kan gagne alle. Derfor er det helt fantastisk å vite at en står sammen om oppdraget og at Frikirken legger til rette for og ønsker samarbeid mellom menighetene!

- Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?

- Vi har akkurat kjøpt oss ny leilighet! Så nå prøver vi å få orden i flyttelasset og samtidig skape et hjem i den nye boligen vår. Det er veldig spennende! Jeg har også begynt på «M4Ready», et menighetsplantingskurs. Det er også utrolig spennende. Jeg går nok med en menighetsplanter i meg.

- Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?

- Her er det så mange som har vært med og formet meg, og det er vanskelig å skulle trekke fram én. Alt fra mamma til ungdomsledere, lovsangsledere, venner, lærere på Ansgar osv. Alle har sett meg, og vært med og formet meg.